

Hit és megtérés

(bűnbánati adventre: szombat)

„...és nagy sokaság tére meg az Úrhoz hívővé lévén.” (ApCsel 11,21/b).

A gyülekezet ismertető jegye

A nagy városban, Antiókiában az Úr Jézusról való bizonyágtétel hirdettetett. Egyre erősödött ez a bizonyágtétel. Két dolog vált nyilvánvalóvá ebben a gyülekezetben: *a hit és a megtérés*. Így olvashatjuk ezt az ApCsel 11.21-ben. Olyan magától értetődően csengenek ezek a szavak és olyan ismerősek, hogy mi már nem is tulajdonítunk olyan nagy jelentőséget ezeknek a dolgoknak. Hinni úgy kell, hogy személyes átadás legyen belőle, hogy átadjuk magunkat az Úr Jézusnak, hogy Ő munkálkodjon bennünk és általunk a vándorutunkon. Ez a két dolog nélkülözhetetlen a keresztyén gyülekezet életében és az egyes emberek életében is.

Hit

A „hit” itt azt jelenti, hogy személyes ismeretünk van Jézusról, mint Urunkról, és azt is jelenti, hogy Vele élünk: totális és radikális, azaz életünk teljes és gyökeres átadást jelent az Ő számára. Szívünket, lelkünket, cselekedeteinket az Ő rendelkezésére bocsátjuk. Ez nem kicsi dolog, sőt nagyon is sok! A hit a Bibliában nem egy külsőséges átadást jelent. Az Úr Jézus egész szívünket, egész életünket kéri. Ezzel a hittel élni azt jelenti, hogy életünk mélységeiben és magaslatain is Vele vagyunk. Ő kimondhatatlan szeretetéből örömmel tölti el a mi szívünket. Bűneink miatt töredelmes szívvel borulunk le előtte. Az ember szívében vágyakozás van, hogy közösségben legyen Jézussal. Tudatában vagyunk annak, hogy nem tudunk jók lenni. Felismerjük kicsiségünket, elesettségünket és Hozzá menekülünk, hogy megújuljon az életünk. Ez csak a hit útján lehetséges, vagyis csak hittel lehetséges.

Az Antiókiában megalakult új keresztyén gyülekezetnek jellemzője volt ez a hit. Bennünket is ilyen hit jellemez? A gyülekezetünket és az egyes embereket? Nagyon fontos, hogy ezt a kérdést ne kerüljük meg, hanem vegyük nagyon komolyan. Arról szoktunk beszélni, hogy a hit örömmel párosul, de vajon boldogok vagyunk-e Jézus Krisztusban? Vajon mikor voltunk teljesek az Ő szeretetében? Tavaly? Tíz évvel ezelőtt? Vagy még régebben...? Beszélünk a bűnről és a vétekről és tudjuk, hogy az nagyon fontos, hogy ez ne igázzon le bennünket. De mikor voltunk szabadok mindettől és mikor voltunk teljesek az Úr Jézus Krisztusban?

De hogyan már új életünk van, ha krisztusi életet élünk, akkor ez a hit jelenlétére utal. Tudunk-e mi ennek örülni? Vagy olyan természetesnek vesszük,

hogy hitünk van? És ha hitünk van, akkor komolyan vesszük-e a megbízatásunkat?

Megtérés

Hit. Nagyot dobban a keresztyén ember szíve, he meghallja ezt a szót. Az Antiókiái gyülekezet számára nagyon fontos volt ez a szó: „hit”. De ők ebbe belegondolták a „megtérés” szót is. Másképpen mondva: aki hittel rendelkezett, az Antiókiában már megtért ember volt. Vagyis életüket az Úr Jézus uralma alá helyezték.

A hit és a megtérés nem ellentétes fogalmak. Lehetetlenség hit nélkül megtérni és a hit megtérés nélkül halott. Az ApCsel 11 arról beszél, hogy a hit és a megtérés egy és ugyanaz a keresztyén ember életében. A keresztyén ember életének belső vonása a hit és ez külsőleg a megtérés által nyilvánul meg. Sok ember mondja, hogy ő hisz, de életében ez nem látszik meg. A krisztusi életünknek következményei vannak a gyakorlati életünkre nézve. Ez azt jelenti, hogy gyökeresen szakítunk a pogány istenekkel, és ugyanakkor az élő Istennel való kapcsolatunk erősödik meg. Az Újtestamentomban levő levelekben utasításokat találunk arra, hogy miképpen kell egy keresztyén leélje az életét. A megtért ember komolyan veszi ezeket az utasításokat. Arra kell törekedni, hogy hitünknek gyümölcse legyen. A keresztyén ember életében minden az Isten dicsőségére kell, hogy történjen.

Hit és megtérés

Antiókiában a hit és a megtérés egy és ugyanazon dolog volt. A mi gyülekezeti életünkben is? Mi általában külön, szétválasztva találkozunk ezekkel a fogalmakkal. Ám a gyülekezeti és az egyéni életünkben a hit és a megtérés együtt kell, hogy jelentkezzenek.

Mert hiába járunk a templomba, ha nem látszik meg az életünkön, hogy templomba járók vagyunk. Hiába mondjuk, hogy hiszünk, ha nincs hitünknek gyümölcse. Jézus Urunk is azt mondta: **Nem minden, aki azt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyeknek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. (Mt 7,21).**

*Mit használ keresztyénségem,
Ha nem aszerint élek.
Ha nincs igaz kegyességem
És vétkezni nem félek.
Ha az Úrnak ösvényét
Tudván rontom törvényét,
S azt, aki meghalt érettem,
Csak szám áldja s nem életem.*

*Mit használ nekem a jó hit,
ha azt csak nyelvvel vallom,
De nem termem gyümölcsseit,
Inkább a bűnt javallom?
Ha rajtam erőt vesznek
És rabszolgává tesznek
A megveszett indulatok,
Úgy, hogy velük nem bírhatok?*

...

*Segíts, Uram, hogy életemet
Csak tenéked szenteljem,
S minden cselekedetemet
Kedved szerint rendeljem!
Nyújts erőt és értelmet,
Minden lelki sérelmet,
Hogy gondosan elkerüljek,
S végre mennyben örvendezzek. (432. ének – Genf 1551).*

Ámen.

Biharszentjános, 2011.11.26.

Csomay Árpád.

(drs. L. Wüllschleger: Licht over de stad, Fény a város felett c. munkája nyomán).